

## Ngủ, qua đêm và làm tình

- *Sẽ không dễ dàng đâu, nhưng nếu thật sự anh muốn, thì em sẽ bắt đầu!*

- *Em muốn bắt đầu điều gì?*

- *Kể anh nghe về câu chuyện của đời em...*

- *Anh hãy khởi nghe đây.*

- *Em nói rồi, không dễ dàng đâu, không phải là không dễ dàng cho em bắt đầu kể anh nghe, mà là thật sự khó khăn để anh có thể chấp nhận một sự thật, rằng, câu chuyện về phần đời hai mươi bảy năm đã sống, em rất cuộc chẳng có gì ngoại trừ một biên niên ký về những lần lên giường với đủ loại đàn ông rẻ rúng trên cõi đời này...*

*Hải Đường nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai tay buông thõng dọc theo thân người, tựa như tư thế của một người chịu trận. Nhưng rồi trong khoảnh khắc tôi nảy lên ý nghĩ, bao nhiêu đó là đủ rồi, anh có thể về và biến mất khỏi đời mình - như những người đàn ông khác, như một sự lặp lại - thì Hải Đường mở bừng mắt ra. Ánh mắt anh dịu dàng, vừa ngạc nhiên lại vừa thản nhiên, tựa có tựa không và nói:*

- *Nếu như lý do em còn chưa bắt đầu là vì thiếu một tràn pháo tay, thì đây, anh có...*

*Hải Đường vỗ hai tay bàn tay vào nhau theo một nhịp điệu tươi vui réo rắt, như thể những tình tiết nghiệt buồn tôi đã rào đón trước với anh không thể khiến anh thay đổi suy nghĩ của mình: cuộc đời không buồn quá một phút.*

\*\*\*\*

1.

- Thường Xuân, em cứ yên tâm, anh chỉ muốn vào đó và ôm em ngủ thôi. Em biết đó, anh yêu em đến dường nào...

Thiện Thành. Chàng Sinh viên đại học năm thứ hai, khôi ngô tuấn tú kèm với cặp mắt kiếng sáng sủa, nói với em bằng giọng trêu mếu. Ánh mắt anh ta hết như một thổi nam châm quyến rũ đến chết người, nhất đối với những thiếu nữ như em thừa đó.

Thành nói với em như thế sau khi cả hai đã hơi ngà ngà trong tiệc mừng em vừa đậu đại học. Thời gian hơn một năm quen nhau, khiến em tin tưởng hoàn toàn vào những lời điều Thành vừa nói.

Mà bây giờ nghĩ lại, đôi khi em nhận ra không phải thời gian một năm quen biết và yêu nhau khiến em tin tưởng Thành, bởi lẽ có người cả đời quen biết còn chẳng tin nhau nữa là. Thứ làm em gật đầu để Thiện Thành nắm tay em bước vào căn phòng nghỉ của một khách sạn biển hiệu màu vàng, là cái tuổi mười tám đầy mộng tưởng si mê, ngây ngô đến đại đột của em.

Những vòng tay ôm siết, những nụ hôn dài và sâu, đám đuối khác hẳn với những nụ hôn vụng trộm trong góc tối của quán cà phê hay những buổi xem phim. Em thấy cơ thể mình bỗng rất trong cảm xúc được yêu thương. Một vài trở lực, một vài nỗi sợ hãi xuất hiện trong giây phút đó, nhưng rồi tất cả bị cơn mê muội của phút giây thăng hoa và niềm tin thác tuyệt vào mối tình đầu làm cho tan biến.

Em cứ thể để Thiện Thành từng lúc từng chút, tiến xa hơn trên cơ thể mình.

Như nhận được sự thỏa hiệp, Thành dịu dàng và si mê, bỏ quên lời hứa nhân danh tình yêu, chấm dứt tuổi thanh xuân con gái của em như thế.

- Em đừng suy nghĩ nhiều, là vì anh yêu em, và em yêu anh, chúng ta thuận theo lẽ tự nhiên của tình yêu...

- Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em...

- Anh yêu em...

Cứ như một thói quen không thể từ bỏ, mỗi lần gần nhau xong, Thiện Thành luôn nói với em những lời thổ lộ ngọt ngào, dù em chưa từng một lần tỏ vẻ hờn trách hay yêu cầu sự vuốt ve như thế...

Và rồi cũng bằng những lời thổ lộ, biện giải cho ảo mộng tình yêu của tuổi mười tám đôi mươi, với đủ đầy những hàm ý yêu thương, Thiện Thành đã bóp nát tất cả. Đó là khi nửa năm sau, em trễ kinh hai tháng.

- Em còn quá trẻ, anh cũng vậy!

- Ý anh là...

- Thường Xuân, nghe lời anh, mình bỏ nó đi... Tình yêu của chúng ta là những tháng năm phía trước, chúng ta còn bên nhau dài lâu.

- Không, không đời nào ... Thành à, chúng ta hãy nói chuyện với ba mẹ...

- Không, không được đâu em. Mình bỏ nó đi...anh van em!

- Anh đang nói về đứa con của chúng ta đó Thành!

- Không, đó chỉ là giọt máu của sự nông nổi, anh và em đều không muốn.

Em nấc nghẹn nhìn chiếc bóng của mối tình đầu chìm khuất vào dòng người đông đúc, cảm giác như trăm ngàn mũi kim đâm nát trái tim mình.

Từ sau hôm đó, Thiện Thành không xuất hiện trong cuộc đời em nữa. Mãi đến vài năm sau cái tên ấy mới lại cắt khứa trái tim em thêm một lần, khi em đang ở năm thứ ba đại học, rộ lên tin đồn về việc Thiện Thành trong một buổi trà dư tửu hậu kể về những chiến tích tình trường của mình, đã nhắc đến cơ thể em trong trắng và tuyệt vời như thế nào.

Câu chuyện bên bàn nhậu ấy không còn nhắc đến tình yêu, không còn nhân danh tuổi trẻ, cũng chẳng hề quan tâm đến hậu truyện của người con gái mà anh ta từng thề thốt sẽ không bao giờ bỏ rơi. Vậy nên Thiện Thành không bao giờ biết em đã mất hết một bên vú trái và buồng trứng vì biến chứng muộn của thai ngoài tử cung.

Tuổi thanh xuân của em cùng với mối tình ngỡ như mê đắm và đầy hứa hẹn, rốt cuộc chỉ là một kết thúc bi ai cho riêng mình em, cho cái tuổi mười tám nông nổi của em.

Và như anh thấy đó, Hải đường, em đã "ngu" vào năm mười tám tuổi để gieo rắc nỗi ám ảnh về thiên chức làm mẹ đến suốt phần đời con lại...

2.

- Nếu muốn em có thể qua đêm ở nhà anh. Chỉ là khi em muốn thôi, anh không có hàm ý gì đặc biệt trong lời mời đó cả. Chỉ là...

Nói rồi Du Thanh cất cao giọng hát nghệ sỹ của mình, bằng tình khúc Đường Xa Anh Đêm Nay...

Và em đã gật đầu.

Gật đầu ở tuổi 25, sau một khoảng thời gian cô đơn quá lâu để bình tâm với những thương tổn.

Gật đầu sau khi đã nói "không" với biết bao gã đàn ông, thượng vàng hạ cám, vẫn luôn ve vãn tán tỉnh em...

Gật đầu sau khi đã khước từ chính người đàn ông ấy, Du Thanh, một giảng viên Triết học, lịch thiệp và quy chuẩn. Em đã lắc đầu với anh ấy những hai lần chỉ vì em không dám tin mình sẽ lại được yêu, chứ còn sự nồng nhiệt và yêu thương của anh ấy không ít lần làm em bùi ngùi cảm động.

Vậy mà Du Thanh vẫn nhẫn nại chờ em, vẫn nói chuyện cho em nghe về những quy chuẩn đạo đức của các quốc gia, về những kỳ quan lịch sử, những nét văn hóa mà không phải ai cũng biết. Sự uyên bác ấy tạo trong em niềm mến mộ.

Và rồi chính cảm động và mến mộ, dẫn lối trái tim em nhận lời tình yêu của anh ấy...

Em những tưởng chương hạnh phúc mãi viên đã tới với mình, khi mình đã dè dặt với những tổn thương đến vậy, kỹ càng soi xét người đàn ông đó đến vậy...

...

Em thấy rõ sự hụt hẫng trên gương mặt Du Thanh khi phát hiện ra điều gì đó, khi sự hòa hợp chỉ mới chớm bắt đầu. Một cái nhăn mày rồi như không thể giữ được luồng cảm xúc đang dâng trào, mọi thứ tuần tự diễn ra theo trình tự của nó. Nhưng đã có một thứ trượt khỏi, đó là sự đam mê.

- Em đã như thế này với bao nhiêu người rồi.

Chẳng còn tìm đâu một Du Thanh lịch lãm, hào hoa với ngôn từ nhã nhặn. Sau cuộc ái ân, khuôn mặt anh đành lại như một ác thần.

- Nếu em nói chỉ có một, thì anh có tin không...

- Chỉ có một - Du Thanh lập lại từng từ, nhấn nhá như đang đay nghiến, rồi cười lớn - Em tưởng tôi là một kẻ loạn thần chắc, có điên họa mới tin thứ con gái mất trinh như cô...

Mọi thứ vỡ tan khi đêm đó bị đánh vỡ bằng thứ ngôn ngữ suồng sã mà Du Thanh hét vào mặt em...

Một lần nữa sự cuồng tín vào tình yêu khiến em vụn nát.

Một năm sau, Du Thanh bị mất việc khi có người tố cáo anh ta gạ tình đồi đĩm với những nữ sinh viên.

Vậy đó, Hải Đường, anh thấy không, em đã "qua đêm" tại một nơi mà ánh trăng đã làm nhem nhuốt chiếc mặt nạ đạo đức nửa mùa, nơi mà cuối cùng, đàn ông vẫn ích kỷ như cái bản ngã vốn dĩ của họ.

3.

Khải không nói bất cứ điều gì khi em mở cửa cho cậu ấy bước vào nhà em. Cứ thế cậu ấy choàng ôm lấy em rồi hôn em. Nụ hôn nồng nhiệt, khát khao và mê đắm...

Khải thua em hai tuổi.

Khải từng có một cuộc sống vương giả của một thiếu gia Sài Thành, cho đến trước khi cậu ấy tốt nghiệp trung học. Những tai ương không ai lường trước thiêu rụi khối gia sản kết xù.

Tương lai, bao gồm cả cánh cửa đại học đóng sập lại trước mặt Khải.

Và cho đến ngày gặp em, cậu ấy đã có năm năm kinh nghiệm trong việc làm "mùa xuân trở lại" cho những quý bà U40.

- Chê có muốn làm tình không?

Khải say trong lần đầu gặp em. Khuôn mặt cậu ấy mệt nhoài, kiệt sức và chán nản.

Em để Khải ngủ trên giường của mình trong đêm đó, còn bản thân thì ra tràng kỷ đặt cạnh cửa sổ nằm đọc sách.

Gần sáng cậu ấy tỉnh dậy, có vẻ ân hận vì đã làm phiền em như thế. Khải định nói gì đó nhiều hơn, nhưng hôm đó cậu phải đi sớm cho một chuyến du lịch dài ngày như là một phần trong bản hợp đồng ân ái với một nữ đại gia nào đó. Thế cho nên, Khải chỉ gửi gắm một vài điều ngắn gọn.

- Viện phí của mẹ, em nhất định sẽ đóng, xin bác sĩ nói với bệnh viện rằng, tuần sau khi em về...

- Cậu đừng lo, lúc chiều tôi đã đóng tạm ứng cho mẹ cậu..

- Bác sĩ...

Cậu ấy nắm chặt tay em trước khi đi khỏi một cách vội vã.

Mẹ Khải bị ung thư máu, một chứng bệnh nan y bào mòn sức khỏe và túi tiền của con người đến tận giọt máu và đồng xu cuối cùng.

Sau này khi biết Khải phải làm công việc đó để có thể duy trì việc điều trị hay ít nhất là truyền máu cho mẹ, em đã tát ba cái liên tục vào mặt cậu ấy.

Nhưng tát xong em cũng chỉ biết bất lực nhìn Khải trôi đi trong cuộc vui thể xác hao mòn của những quý bà hồi xuân. Còn mẹ Khải thì ngày một tiến gần hơn đến giới hạn của y khoa.

- Chê có muốn làm tình với em không?

- Cậu có thôi ngay câu nói đó được không?

Cậu ấy cứ như là lời chào mỗi lần Khải xuất hiện.

Mỗi lần gặp, em thấy Khải tiêu tụy đi một cách rõ ràng.

- Em mang ơn chê...

- Đó không phải cách cậu trả ơn, và cũng đừng việc gọi tôi là chê đi.

- Em là một thiếu gia cho tới tận năm 17 tuổi, ngoài cái mả đẹp trai như trong truyện tranh bước ra và khả năng giường chiếu, bác sĩ nghĩ em có cái gì khác để lựa chọn à, bác sĩ...

- Cậu thôi bốp chát và chua cay đi, đó là do cậu chọn cách sống như vậy, cậu có quyền dừng lại.

- Bác sĩ, em có thể ngừng lại tất cả, ngừng cả hơi thở này, chỉ để mẹ em được sống thôi. Nếu điều đó là có thể...

Hai tháng sau cuộc nói chuyện đó, mẹ Khải lâm vào cơn nguy kịch nhưng không ai liên lạc được với cậu ấy. Người phụ nữ mắc bệnh ung thư máu qua đời trong khi đứa con trai vẫn đang kiệt quệ trong những cuộc hành lạc của một quý bà nào đó tại một vùng biển vắng...

Đám tang của mẹ xong, Khải như biến mất nhưng gương mặt vô hồn của cậu ấy thì còn ám ảnh em mãi.

Bỗng nhiên một ngày nọ, Khải xuất hiện trước cửa nhà em.

Bước qua bậc cửa, cậu ấy ôm ghi lấy em và hôn em mãnh liệt. Em ngỡ ngàng nên không kịp chống trả, cũng không nhắm mắt như lẽ thường để tận hưởng một nụ hôn theo kiểu ủa hai người yêu nhau, em mở mắt nên em thấy Khải vừa hôn em vừa khóc.

Em đẩy cậu ấy ra và hỏi:

- Khải, cậu làm gì vậy?

- Ché không muốn làm tình với em sao?

- Đây không phải làm tình, đây là cưỡng bức..Khải..

- Giá mà em có thể yêu ché...

Khải buông em ra, nở một nụ cười mai mỉa.

- Em chưa từng làm tình với một cô gái em yêu.

- Có chuyện gì với cậu vậy?

Khải mà em biết luôn nói về chuyện giường chiếu bằng thứ ngôn từ làm người nghe khó chịu. Và hết như với cậu ấy, giữa nam và nữ chỉ có một hoạt động ấy mà thôi. Nhưng trong giây phút cuối cùng đó, Khải lại chợt nhiên nói về tình yêu...

Em ước gì em đã có thể giữ tay cậu ấy lại và ôm hôn cậu ấy, thậm chí như cậu ấy hay nói, "làm tình cùng cậu ấy". Nhưng em đã không làm gì cả, để mặc Khải gặp người nói vừa là lời xin lỗi, vừa là lời chào vĩnh biệt gửi tới em.

Sau này em chỉ có thể hôn lên di ảnh của Khải trên bái mộ. Hai tuần sau lần gặp ấy, người ta báo cho em biết, Khải đã qua đời sau khi bị hành hung tới chết. Người ta đồn rằng, vị chồng doanh nhân giàu có của một nữ đại gia đã phát hiện ra Khải và cậu ấy hứng trọn cơn thịnh nộ của một quý ông bị cấm sùng...

4.

- Anh thấy đó, nếu như anh vẫn nghĩ cô bác sĩ Thường Xuân mà anh đang yêu là một cô gái đoan trang tinh khiết và có phần đời thanh bạch trước khi gặp anh, để có thể dành hết những gì tốt đẹp cho anh, thì em xin lỗi, em nghĩ anh đã sai rồi.

Hải Đường nhìn tôi vẫn bằng một ánh mắt bình thản. Anh nắm bàn tay tôi theo kiểu đan từng ngón rồi nói:

- Em biết gì không Thường Xuân, một người bạn thân đã nói anh đừng dây vào em khi biết anh sau chừng đó tháng năm bỏ phế trái tim mình lại tự nhiên có cảm giác với em. Cậu ấy nói nguyên văn thế này, em là "một cô gái không còn trong trắng ngay trước thềm cửa đại học, hẹn hò với một gã gạ tình đồi đĩm và hình

như mua vui với một "chàng phi công" để đổi lại viện phí". Những lời đồn anh nghe về em thì ra có một câu chuyện nhiều chương như thế. Anh sẽ nói lại với bạn anh về khẩu nghiệp mới được.

Hải Đường nhoen miệng cười. Trái tim tôi vẫn chưa tìm lại nhịp đập khi người đàn ông này ở lại sau chung đó câu chuyện được kể.

- Em có một hành trang hai mươi bảy năm trước khi gặp anh thật sôi nổi, thú vị và đáng nhớ.

- Và hai mươi bảy năm tiếp theo em sẽ mang hành trang đó bên đời và không có anh, đúng không?

- Thường Xuân, anh không lợi dụng ảo vọng về tình yêu của một cô gái tròn trắn để hỏi cô ấy có muốn "ngủ" với anh không. Anh cũng không giỏi luyến láy ngôn từ và nhiều phép ẩn dụ để hỏi liệu em có thể qua đêm ở nhà anh tối nay, anh cũng không có đủ bi phần trong đời để ngang tàn mà hôn em khi chưa được cho phép rồi nói ngổ ngáo nói "Em muốn làm tình với anh không"...

- Hải Đường.

Anh vẫn nắm tay tôi như thể đang nắm một báu vật mà anh trân quý nhất đời mình. Sự trang trọng mà anh dành cho tôi khiến từng noron thân kinh của tôi như giải giáp, những chỗ cho những luồng xúc cảm ào ạt tuôn ra từ những đêm đen cô độc khao khát yêu thương.

- Anh chỉ hỏi một câu như thế này cho hai mươi bảy năm tiếp theo, rồi hai mươi bảy năm tiếp theo nữa trong cuộc đời em, rằng, em có cho phép anh được thức cùng em hay không? Và dù em có đồng ý hay không, anh vẫn sẽ làm điều đó. Ngủ, qua đêm, hay làm tình, xin lỗi, từ đó làm anh hơi ngượng miệng, người đàn ông có thể làm điều đó với bất kỳ cô gái nào, vì bản năng, nhưng họ chỉ có thể thức suốt một hay nhiều đêm dài, hoặc giả thậm chí thao thức cả cuộc đời, chỉ vì một hình bóng mà họ thật sự yêu thương mà thôi.

Hải Đường ôm tôi bằng vòng tay âu yếm nhẹ nhàng. Nước mắt tôi chảy dài trên má một ách không kiểm soát....

- Nói với em đây không phải là giấc mơ.

- Anh sẽ thức sau khi "ngủ" với em... Có lẽ anh nên nói vậy để anh bớt trong suốt như một giấc mơ đi, đúng không Thường Xuân?

**Thụy Phiên Nguyễn Phúc**